

megvalósítunk. És hogy ezeket a célokat minél jobban megvalósítsuk és megerősítsük: tudást kell hogy adjunk népünknek, fel kell emelni népünket, előreinni...«

Vajlon a mi magyar népünk tudásszomja kisebb lenne? Vajlon mi nem akarunk tudást adni, népünket felemelni, előreinni?

Sztalin mondotta: »Az író a lelkek mérnöke«.

Mi, jugoszláviai magyar írók, talán nem vagyunk mérnökök, talán csak paplérok vagyunk, talán még csak most járunk magunk is »szakiskolába«.

Mindazt azonban, amit már tudunk s mindazt, amit még megtanulunk, át kell adni népünknek, hogy tudja és megtanulja. Én nem tartom bűnnek, ha valakj rossz író. — de bűnnek tartom, ha rossz magyar, mert akkor rossz ember is.

A Jugoszláv Népköztársaság nem csak lehetőségeket nyújt a munkához, hanem azt meg is követeli minden tisztességes embertől. A kongresszusnak, amelynek jelentősége messze átnyúlik határainkon, csak egyetlen tanulsága lehet Vajdaság magyar írói számára is:

Tanulni és írni — dolgozni!

PJERVOMAJSZKI LEONID

PETŐFI SÁNDOR HALÁLA

Dalolva sok század vonul,
A föld vad vágatástól reszket,
A cár tiporja most vadul
Magyarhont — ezt a vérző testet.

A főnemesség áruló:
Eladja a hazát, a népet.
... A vész elé kitérül
Kebellel, im, a költő lépett.

Elhullt. Holtteste még meleg,
Főlötte jó a szolgaság,
A trombiták örvendenek,
Felhők nyögik szurony vasát.

De ott, hol bő vér öntözött
Szabadságmagként meddő földet,
A réten, friss hullák között
Meg nem találták ott a költőt.

S a nép se' nyugodott bele:
Dalát dalolták és azt hitték,
Hogy zord Szibéria tele
Hall rá, mert jégbörtönbe vitték.

S hogy ott, hol az ólom s a hó
Az életet harccá avatják,
Készül a végső induló:
A győzelmes világszabadság!

Fordította: RADÓ GYÖRGY